

Varg Vikernes "IRMINSÛL"

I

Den dag i dag er der stor usikkerhed omkring hvad Irminsûl egentlig var for noget, og hvilken hensigt denne gudesøjle havde. Vi har lært at sakserne tilbad Irminsûl som en gud. De blótede til denne søjle og holdt ting omkring den. Men her holder vor kundskab også op. Vi får ikke mere at vide om Irminsûl end dette, hvis vi læser om den i moderne bøger.

Sakserne var en fællesbetegnelse for en række germanske stammer i nordlige del af det som i dag er Tyskland. De fik sandsynligvis dette navn fordi de alle brugte nogle karakteristiske sværd, som blev kaldt *sax*. Dette var et kort, enægget sværd, eller en stor og tung kniv. I moderne norske kommer ordet saks fra dette.

Fælles for disse stammer var at de alle holdt Irminsûl som hellig. Uden denne støtte ville himmelen falde ned i hovedet på os mente de. Det var også dette som var årsagen til at Karl huggede træet ned, i 772, for at vise dem at de tog fejl. Søjlen faldt, men himmelen faldt alligevel ikke ned. Sakserne havde på dette tidspunkt mistet alle deres høvdinger, efter at Karl havde narret dem til at komme ubevæbnede til forhandlingsbordet. Han myrdede omkring 5000 saksiske høvdinger på denne måde.

De resterende sakser gav så op i kampen mod de kristne, men pinden blev leveret videre til stammerne i Skandinavien. Dermed fik vi den alder vi i dag kalder Vikingetiden, da skandinaverne rejste ud i desperat kamp imod den kristne overmagt.

Sakserne bliver i moderne film og bøger beskrevet som svært primitive. Deres religion bestod af at dyrke et træ, som de kaldte Irminsûl. De bad til denne søjle, ofrede til den og dansede rundt om den. I film ser vi skidne, halv nøgne barbarer som knæler rundt om træet og som skriger i frygt når træet bliver hugget ned. Derefter bliver de overbevist om at Jesus er den rette vej og de lader sig døbe.

Det er selvsagt kristne og jøder som laver disse film, og som skriver nedsættende bøger om Irminsûl og sakserne. Jeg kunne godt have skrevet lidt om denne løgnepropaganda og hvad hensigten med den er, men det er vel unødvendigt. Jeg vil nøjes med at sige at denne beskrivelse ikke bare skyldes deres falskhed og løgnagtighed, men også deres mangel på kundskab. For de har aldrig forstået hvad Irminsûl egentlig var for noget, eller hvorfor dette træ var så vigtigt for sakserne.

Omkring år 850 beskrev Rudolf af Fulda Irminsûl som *Universalis columna, quasi sustinens omnia*[1]. Søjlen holdt verden oppe, og forhindrede at himmelen faldt ned. Men dette lyder selvsagt latterligt for det moderne menneske. Vi tror selvsagt ikke på at himmelen kan falde ned i hovedet på os. Men kan den ikke det?

For at forstå Irminsûl må vi bevæge os over til helt moderne videnskab. Et af de spørgsmål videnskaben stiller er hvordan universet blev til? Ved et *big bang*? Videnskaben beskæftiger sig også med at finde ud af om universet udvider sig eller bliver mindre, og først i tresserne fandt en norsk forsker ud at universet udvider sig stadigt hurtigere. Universet vil dø, da det stadigt udvider sig. Alle stjernerne bevæger sig længere og længere væk fra hverandre, og til slut vil de løbe tør for drivstof og slukke. Himlen vil blive sort for os.

Den anden teori går ud på at gravitationen vil tvinge stjernerne til at trække sig sammen igen, så at de til sidst mødes i et punkt. Derefter ville et nyt *big bang* opstå og alt ville ske en gang til.

Begge disse muligheder er beskrevet i den germanske mytologi. Vi lærer at ved Ragnarok "solen slukkes" og at "himmelen sortner", men også at "himmelen kan falde ned". Hvis jeg omformulerer det Rudolf af Fulda sagde om Irminsûl skulle denne verdensstøtte forhindre at legemer fra himmelen, altså fra verdensrummet, skulle falde ned i hovedet på os, og det hele bliver da straks mere troværdigt og forståeligt for os.

Sakserne er jo navnet på en række germanske stammer, og for nærmere at forstå hvad de troede på og hvad deres symboler stod for må vi undersøge og sammenligne dem med andre germanske stammer, og disses tro og symboler. Alle de gamle germanere troede nemlig på det samme. Alle de germanske stammer havde en fælles kultur, fælles religion og fælles sprog, på samme måde som deres raceejendommeligheder var fælles.

Vi har ingen Irminsûl i Skandinavien. Vi har ikke engang noget som ligner Irminsûl. Det er i alle fald det bøgerne fortæller os, men igen må jeg minde om at disse er skrevet af jødisk-kristne med tvivlsomme motiver. Selv i sagaerne dukker nemlig gudestøtter op, og i Setesdalen og Telemark i Norge havde vi sådanne gudestøtter til langt op i 1700-tallet.

Her i nord kaldte vi disse støtter öndvegssúlur (højsædesøjler), og disse stod som oftest sammen to og to, en på hver side af öndvegi (højsædet[2]). Vort navn for Irminsûl var Veraldarsúla, altså Verdenssøjlen.

Vi kender ikke så meget til Irminsûls udseende. Det var enten et stort tre, eller en stor stolpe. De skandinaviske søjler derimod ved vi mere om. De var udskårne, med ansigter i toppen af søjlen. Et ansigt på hver søjle. Selv da vore forfædre i senere tid byggede stavkirker byggede de dem med disse Veraldarsúlur, og udstyrede dem sågar af og til med hedenske gudeansigter. Da nordmændene koloniserede Island kastede de søjlerne over bord og lod dem bestemme hvor de skulle slå sig ned. Der hvor søjlerne traf land skulle nordmændene slå sig ned.

De skandinaviske søjler blev også udstyret med nagler, såkaldte Reginnaglar (gudenagler). Andre betegnelser for disse nagler var Regingaddi (gudepigge) og Veraldarnagli (verdensnagle). Disse nagler satte pigagtigt på toppen af søjlen - og pegede mod himmelen.

Søjlerne som stod alene symboliserede tordenguden, Þórr (Tor), mens de som stod i par symboliserede Þórs to arme. Den ene af Þórs hænder holdt i en hammer, den anden var bare en tom håndflade. Metalnaglen på toppen af søjlen var det lyn som udgik fra Þórr og hans hammer.

At Irminsûl er identisk med vor gudestøtte ser vi af navnet. Det ældste kendte navn på Þórr hos germanerne er nemlig IrminiaR. Navnet betyder "den store" og "den stærke" og henviser til Þórs enorme fysiske styrke og hans viljestyrke. Irminsûl er altså "Þórs søjle".

Þórr med hammeren er kendt fra vor mytologi som den gud som altid sloges imod jætter og trolde. Han svinger sin hammer og knuser hovedet på dem en efter en. Jætter og trolde er de ukontrollerbare naturkræfter som stadig truer guderne og menneskene, og som må holdes i ave af Þórr med hammeren.

Den kraft i vort solsystem som forhindrer at himmelen skal falde ned i hovedet på os er først og fremmest Jupiters gravitation. Havde det ikke været for Jupiter ville enorme meteorer have slået ind i Moder Jörð og udslettet alt liv for længe siden. Dette er Þórr, og Jupiters gravitation er hans hammer. De ukontrollerbare naturkræfter er meteorerne som farer ind fra det ydre, ukendte rum - fra Jotunheim.

I romersk mytologi svarer Þórr med hammeren til netop Jupiter. At Jupiter er den røde planet forklarer hvorfor Þórr har rødt skæg i vore myter. Ringene om Jupiter er Þórs styrkebælte.

Den ene søjle ved siden af højsædet er altså gravitationen, Jupiters gravitation, som forhindrer at himmelen falder ned i hovedet på os. Det er den Þórs hammer som knuser hovederne på jætter og trolde og som værner om både guderne og menneskene.

II

Den germanske mytologis ældste gud er Búri, kendt blandt sakserne som blandt andet Tuisto eller Tuiscon. Vor Þórr udgår fra denne urgud, på lige linje med de andre guder vi har. Denne germanske urgud er afbildet på helleristninger med sine to håndflader op mod himmelen. Den ene håndflade er himmelens Sól (Sol), og den anden er nattehimmels Máni (Måne). Når vi siger at ulve spiser månen er det en henvisning til myten om at Fenrisulven bider af Týrs ene hånd. Naturforklaringen på dette er måneformørkelsen. Týr udgår fra Tuisto, som de andre guder.

Tordengudens to arme er også identiske med Tuistos to håndflader. Den ene symboliserer Þórs hammer, den andre solen. Dette er urgudens rolle som Þórr. Hammeren er den livsbevarende kraft i universet. Solen den livsskabende kraft.

Der er tre urkræfter i universet. Vi kalder dem ved flere navne; Óðinn (Odin), Vílir (Vilje) og Véi (Ve); Istwô, IrminiaR og IngwaR; Óðinn, Lóðurr (Loki) og Hoenir; Óðinn, Þórr og Freyr.

Óðins kraft er eksplosion, Þórs kraft er gravitation og Freys kraft er stilstand. Det er henholdsvis udvidelsen, sammentrækningen og den harmoniske balancetilstand, som altid kommer imellem overgangen fra den ene krafts dominans til den andens - altså balance mellem de to egentlige urkræfter. Óðins kraft er den kraft som slynger bolden i vejret, Þórs den som trækker bolden ned igen, og Freys det øjeblik bolden svæver helt i ro over bakken.

Det er universet jeg egentligt snakker om her, og hvis vi udbytter ordet bold i metaforen over med stjernerne får vi universets rytme. Óðinn er det store brag som slyngede stoffet ud i alle retninger. Þórr er den kraft som forsøger at trække alt sammen igen.

Nu har jeg allerede fortalt at universet udvider sig hurtigere og hurtigere. Dette bliver set på som bevis for at gravitationen ikke er stærk nok til at bremse udvidelsen af universet. Det disse videnskabsmænd derimod glemmer er at hvis eksplosionens kraft fremdeles er virksom vil den fremdeles øge presset på stjernerne, så at de kan accelerere. Bølgerne fra eksplosionen vil miste sin kraft og da vil gravitationen overtage kontrollen, og universet begynder atter en gang at trække sig sammen - efter et kort øjeblik hvor det står stille. Et øjeblik hvor Óðins og Þórs kraft øver nøjagtig lige stor indflydelse over universets masse.

Forskellen mellem Óðins og Þórs kraft er at den sidste er konstant. Den første bølger frem og tilbage, fra enorm kraft, til ingenting, før den igen bliver enorm.

Den anden søjle er altså eksplosionen, som vi stadig ser virksom i solen og de andre stjerner. Dette er Óðins øje og den skabende kraft, som en gang skabte universet i en voldsom eksplosion. Det Store Brag!

III

Den støtte som da står i midten, mellem Þórs hammer og Óðins øje, er høvdingens sæde. Høvdingens pligt er at lede riterne, i helligdommen (Véi). Han gør dette for at holde balance i sit

rige. Han vil have Þórs regn, som falder mod bakken på grund af gravitationen, men han vil også have Óðins solstråler til at skinne på markerne. Han vil have fred, men også krig. Han vil have rigdom, men ikke for meget – det fører kun til forfald. Han vil have balance. Hensigten med det negative i hans rige er at frembringe anledningen for det positive til at udøve sin gerning. Han er sat til at styre stammens fremgang!

Denne Freys balance er heller ikke konstant. Den bølger ustandseligt frem og tilbage. Der er sol og regn, krig og fred, vinter og sommer, kvinder og mænd, arbejde og hvile, lykke og ulykke. Sammen virker derfor Tuistos to hænder som den skabende og udviklende kraft, som vi her i Skandinavien kalder Élivágr. Det er universets evige søgang, bølgerne som svinger frem og tilbage. Rytmen i universets lunge.

Dermed forstår vi hvorfor vore svenske brødre satte Freyr, og ikke gudernes konge, Óðinn, i midten da de rejste deres tre gudestøtter i Uppsala.

IV

Vor verden blev skabt i et samspil mellem disse tre urkræfter. Mellem Múspellsheimr (stjernerne) og Niflheimr (islegemerne i rummet) fandtes Gínungagap (tomrummet). Universet hvilte. Det var uden virksomhed. Det fandtes i en tilstand af absolut balance.

Universet vågnede efter denne Freys hvile. Óðins kraft slyngede massen ud i alle retninger igen. Stjerner begyndte at optø islegemerne i rummet efterhånden som de stødte på hverandre, der ude i Gínungagap; i tomrummet.

I Múspellsheimr fandtes det guddommelige skød; eksplosionen som giver nyt liv til universet. I Niflheimr fandtes den hvilende guddommelige tanke, nedfrosset. Den tændtes og blev virksom igen.

De modstridende kræfter ophæver hverandre i et Ragnarok, indtil kun en kraft står tilbage. Siden gravitationen er konstant, mens eksplosionen bare virker en hvis tid, vil gravitationen altid sejre. Den vil altid efter en hvis tid begynde at presse universets masse sammen igen.

Optagten til dette er gudernes forberedelse til Ragnarok. Óðins bestræbelse på at vinde kampen, selv om han ved at han altid vil tabe til slut. Han vil altid dø, uanset hvor stærk eksplosion han skaber - for gravitationen er konstant, mens hans egen kraft efter hver gang stopper med at virke. Det som da følger er jætternes nedbrænding af vor verden. Den tilintetgøres i det stjerner og planeter kolliderer og presses sammen til et punkt igen. Himmelen falder ned.

Men menneskene kommer alligevel tilbage. For Líf (livskraften) og Lífþrasi (livsviljen) skjuler sig i Hoddmímis skov. Der livnærer de sig af morgendug. Når universet atter en gang eksploderer vil isen smelte og livskraften vil blive virksom igen. Dette mindets skatkammer kan ikke tilintetgøres af noget Ragnarok.

V

Universet er Tuistos lunge, som puster rytmisk, ind og ud. Hans hjerne er den tanke som fryses ned ved universets kollaps. Denne tanke bliver virksom igen, når Tuisto så puster ud, og lader Óðins eksplosion optø den. Tuistos tanke former og skaber da igen et nyt og levende univers. Tuistos tanke styrer hans to runde håndflader. Eksplosionens kraft er i den ene, gravitationens i den anden. Den ene er universets hvide huller, den anden universets sorte huller. Med disse kan Tuisto flytte på himmellegemer, bestråle og forøge eller formindske dem.

Ved ethvert sort hul findes såkaldte nøgne singulariteter. Ved disse findes usynlige huller i universet, som vi kalder markhuller. Her vil legemer kunne bevæge sig ind, for så at komme ud et helt andet sted i universet, uafhængigt af både tid og rum. Udgangen på disse huller er det vi kalder hvide huller. Her strømmer den masse ud, som blev trukket ind i de sorte huller (af gravitationen), men som i stedet traf et markhul, med voldsom kraft.

Sorte huller vil bare blive mer og mer massive, og vil bare tiltrække sig mer og mer stof i universet, indtil et hul bliver så stort at det er i stand til at suge al anden masse i universet til sig. Det er her Irminsûls rolle kommer ind i billedet igen, for det er nemlig Tuisto, gudestøtten i midten - højsædet som skal balancere de to andre urkræfter. Tuistos hjerne, tanken, kan placere markhullet inde i de sorte huller, så at de tømmes hurtigere for masse end de fyldes op. Dermed ophæver den ene hånd den anden hånds virksomhed, og vi får balance.

VI

Evige spørgsmål i sammenhæng med skabelsen er; hvordan mennesket blev skabt? Hvordan blev det første menneske skabt? Hvor, hvordan og *hvorfor*? Hverken videnskabens tilfældighedsteori eller religionernes gudsskabelse er hverken særlig realistisk eller troværdig.

I vor kultur har vi tre alternativer, groft set. Vi har videnskabens, de jødiske religioners, og vor egen germanske teori. De to første lærer vi alle om, enten vi vil eller ej, når vi placeres for hjernevask i skolen. Vor egen teori derimod er helt ukendt. Vi har glemt den.

Vor race blev ikke skabt her på jorden, men den blev genskabt. Robotter fra en anden stjerne blev sendt for også at skabe en menneskeslægt her. (Ønsker du en detaljeret beskrivelse af hvordan dette blev gjort se min tredje bog *EihwaR*). Jeg opgiver som motiv for denne skabelse at vore racebrødre der ude i rummet ønskede at udødeliggøre sig selv. Det er derimod ikke den hele sandhed. Det forklarer nemlig ikke *hvorfor* de skulle ønske at blive udødeliggjort.

Universet kan sammenlignes med et barn som hopper på en trampolin. Jo kraftigere sammenstødet med trampolinen er, des højere op kommer barnet før det igen bliver trukket ned af gravitationen. Det er derfor Odin bygger Valhall og ønsker at *udsætte* Ragnarok længst muligt. Han kan ikke stoppe undergangen, men han kan udsætte den.

Der er kun én måde at udsætte universets kollaps på, foruden at gøre Det Store Brag kraftigere, og det er ved hjælp af sorte og hvide huller - altså ved hjælp af Tuistos to hænder. Disse hænder skal styres, af Tuisto - af Irminsûl. Denne Irminsûl kan altså i teorien holde universet udvidet i det uendelige. Ved hjælp af Tuistos hjerne, tanken, kan markhul flyttes på, hvide hul kan "tømme" de sorte huller som bliver for store, og sådan kan tanken manipulere universets masse i det uendelige; forudsat at denne tanke er kraftig nok og lever længe nok til at kunne gøre dette. Den må ikke fryses ned og blive inaktiv igen. Da vil kollaps og et nyt Stort Brag være uundgåeligt.

Mennesker har tankekraft. Vi tænker. Vi skaber. Motivet bag skabelsen af mennesket er derfor nogen hak nærmere. Vi bevæger os tilbage til mytologien, og finder at Búris søn, altså Tuistos søn, Börr/Mannus, fik tre sønner; Óðinn/Istwô, Vílir/IrminiaR og Véi/IngwaR.

Først kunne disse sønner skabe en verden af Ymer, den første kæmpe (den totale masse). Tuisto selv kunne det ikke, og heller ikke hans søn. Årsagen til dette er at Tuistos sønnesønner var en forening af tanken, Börr/Mannus, og materien, Bestla. Bestla var en datter af Bölþorn. Disse to sidstnævnte navne betyder henholdsvis "det bedste blod" og "den elendige torn (materien)". Altså måtte Tuisto forbinde sig til det bedste af den elendige materie før han kunne skabe (menneskets)

verden. Mennesket er en forening af ånd og materie. Af tanke og krop. Myten om Tuistos tre sønnesønner er en myte om menneskets skabelse. Det er nemlig mennesket selv som skaber verden. Det er os som bygger og flytter på himmellegemerne. Vore forfædre, som sendte robotter hid for at skabe os, var langt foran os i udviklingen. De havde teknologi til at udsende svært intelligente og uafhængige robotter. De havde en teknologi som var vor egen langt overlegen.

Tuistos tanke, den som flytter på og bruger hvide og sorte huller, er altså *teknologi*. Det er kun med avanceret teknologi vi kan påvirke universets udvikling. Mennesket - som selv sidder i højsædet - er den magt som kan balancere urkræfterne.

Vi kan ikke gøre dette i dag, men vi vil kunne gøre det i fremtiden - forudsat at vor slægt udvikler sig i positiv retning. Vi behøver at forøge vor tankekraft, vor intelligens; gennem racehygiejne og en kultur som fremdyrker og forherliger intelligens. Dette er da et svar på *hvorfor* mennesket blev skabt. Vi er Freyr, som sidder i højsædet mellem Tuistos to hænder, og som vore forfædre viste frem da de slæbte hellige vogne rundt om i landet og fremviste mennesker, som de sagde var guder (Freyr og hans kone). De havde ret.

VII

Hvordan eller hvor det første menneske blev skabt er svært vanskeligt at svare på. Mytologien fortæller os at Óðinn, Lóðurr og Hoenir gik en gang på en strand. De fandt så to stykker drivtræ som lignede dem. De gav dem henholdsvis ånd og liv; vid og bevægelse; væske og gode egenskaber, syn, tale, hørelse og udseende. Det er alt vi ved; tanken fæstnede sig til materien og fik den i bevægelse. Hvordan og hvor dette skete forbliver et mysterium, indtil videre.

Hvis vi derimod holder os til hvorfor mennesket blev skabt vil vi lettere kunne besvare spørgsmålet om hvorfor universet blev skabt, eller hvorfor vi skal søge at holde det i en tilstand af udvidelse længst muligt.

Barnet som hopper på en trampolin ønsker egentlig ikke at hoppe op og ned; lykken er at kunne svæve i luften, eller endnu bedre; at kunne flyve! Dette er det vi søger; at kunne holde universet oppe i luften, å kunne "flyve" med universet.

Men hvorfor skal vi flyve? Hvad skal vi med universet?

Til grund for alt her i verden ligger søgen efter forbedring. Forbedring og udvikling. Dette gælder for fosteret i mors mave, for det fødte menneske, for planeter og stjerner, for planter og for dyr - og for universet. For Tuistos hjerne og lunge. Udviklingen ligger ikke i universets udvidelse, men i dets eksistens over tid. Universet skal eksistere i en vis tid for at nå et nyt udviklingstrin. Akkurat som et barn må leve en vis tid for at blive voksen. Menneskets hensigt er at holde liv i universet længst muligt, sådan at det også kan blive voksent.

Som et barn udvikler nye egenskaber over årene vil universet udvikle nye egenskaber. Barnet når puberteten og kan reproducere sig. Barnet for bedre syn og højere intelligens. Barnet bliver stærkere. Eksakt hvilke egenskaber universet vil udvikle med tiden ved vi ikke, men vi ved altså at det er vor opgave at se til at universet får anledning til at udvikle sig mest muligt, før det eventuelt kolliderer - og vi må begynde forfra igen.

Af egenskaber vort univers allerede har udviklet kan jeg nævne liv, og dermed en mulighed for bedre opretholdelse af universet. Universet har altså udviklet et potentiale til selvopretholdelse gennem menneskets potentielle evner til at udvikle teknologi som gør os i stand til at manipulere hvide og sorte huller.

Mulighederne er uendelige, og bare disse muligheder alene burde være nok til at give ethvert menneske lyst til at være med til at bidrage til at vi udvikler en bedre og mere intelligent menneskeslægt.

VIII

Menneskeslægtens udviklingshistorie strækker sig over den polariske races skygger, den hyperboræiske races tågeformer, den lemuriske races androgyne kæmper, den atlantiske races kæmper og den ariske races skabende menneske (se min anden bog, *Germansk mytologi og verdensanskuelse* for en mere detaljeret gennemgang af dette).

I vor udviklingskæde er der syv racer; de fem ovenfornævnte og to til. Først den syvende er fuldkommen og i stand til at forstå og udvikle den teknologi vi behøver for at bringe universet til et højere udviklingstrin.

Den sjette rase vil hedde den solare rasen og består af racerene ariere med et højt udviklet intellect og legeme. Alle racerene ariere vil finde sammen i Skandinavien, eller vil være knyttet til Skandinavien gennem politiske og militære alliancer fra sine egne hjemlande.

Det nye Europa vil med andre ord ledes og styres fra Skandinavien; den ariske stammes højborg. Skoler og andre uddannelsescentre vil bygges i et hedensk Skandinavien og racerene ariere fra hele verden, men først og fremmest fra Europa og U. S. A., vil strømme derhen for at lære Irminsûls tanke.

IX

Mennesket er et spejlbillede af universet. Vi er et mikrokosmos i makrokosmos. Det ene univers udvikling er lig de andres. Barnet som hopper på en trampolin, og som bliver trukket mod bakken igen af gravitationen, har sit modstykke i mennesket gennem dets forhold til liv og død. Vi fødes og trækkes tilbage til døden med tiden. Vi kan udsætte døden, men den vil altid indhente os. Døden er mikrokosmos' gravitationen.

For at undgå at universet kolliderer må vi først og fremmest se til at vi selv undgår døden. Døden i sig selv er ikke farlig, men glemslen er! Al kundskab et menneske anskaffer sig gennem et langt liv forsvinder (til underbevidstheden) når dette menneske dør. Genfødselen bringer bare vage minder om det som en gang var frem igen. Vi skal uddannes på ny. Alt må læres på ny.

Når universet dør fryses Tuistos tanker ned. Alt som fandtes i det forrige univers skal skabes og findes tilbage til på ny. Sådan er det også med mennesket. Barnet som ønsker at flyve i trampolinmetaforen er lig mennesket som ønsker aldrig at glemme (aldrig at dø). Det er ikke døden de gamle troldmænd (som søgte udødelighed) frygtede, men glemslen.

Med den sjette race søger vi altså at ophæve virkningen af fødsel og død. Vi vil søge at udvikle mennesket og teknologi som er avanceret nok til at overføre menneskets erfaring til det næste liv. Vi vil leve i en ny krop, men bevidstheden er den samme. Dit personlige jeg vil med andre ord være identisk. Kun kroppen er ny. Al kundskab, al erfaring og alt vid er det samme. Dette er den personlige bevidstheds udødelighed. Den fysiske udødelighed vil så søges.

Racens renhed er absolut nødvendig fordi fejlene i kroppens DNA må være minimale. Alle uoverensstemmelser og modsigelser, som findes i kroppe med flere racers blod, er meget farlige i denne sammenhæng. Det er som med mekanik; jo finere mekanik, jo mindre fejl i mekanikken kan

tåles. Derfor skal vi kun dyrke det intelligente, stærke (fysisk som åndeligt), rene og smukke (det ydre er et spejlbillede af det indre!) mennesket. Det som er nærmest det perfekte. Ved ophævelsen af menneskets glemsel og indføring af den fysiske udødelighed vil den syvende rase være udviklet; den astrale race. Processen frem til disse to mål er menneskets sjette udviklingsled; den solare race.

X

Den trolddom vi hører om i eventyr, den trolddom vor fantasi kan frembringe, er i virkeligheden minder om en forgangen tid. Det er minder om det som en gang var. Forrige universer udviklede disse overmennesker og deres fantastiske evner. Nu er det vor opgave at finde tilbage til det vi har glemt, og udvikle os videre.

Allerede i vor egen races udvikling har vi glemt ting vi en gang kunne; kundskaben om den græske ild, arkitekturen som skulle til for at bygge Khemets (Egypts) pyramider, Sumérs elektricitet (som vi har fundet tilbage til) og en række ting vi ikke en gang ved om endnu. Den jødisk-kristne bærmes afbrænding af biblioteket i Alexandria satte os flere tusind år tilbage.

Vi ved ikke hvor meget den jødiske åndspest har sat udviklingen tilbage, men vi ved at vi skal finde tilbage til vor indoeuropæiske tanke, til naturens udvikling, og gennem dette komme fremover igen. Sporet vi må følge for at opnå dette er Irminsûl!

De racerene ariere skal samles omkring Irminsûl. Intelligensen skal dyrkes, racens renhed skal dyrkes. Alle degenererede og racefjendtlige elementer skal luges bort; nådeløst og kompromisløst, effektivt og raskt! Dette kan kun gøres gennem at folket adopterer det livssyn og den politik vi i AHF står for. Vi må derfor se til at folket gør dette.

FODNOTER:

[1] "Verdens søjle, den som holder alting oppe."

[2] Direkte oversat bliver öndvegi "åndevej", men er altså et navn på høvdingens og bondens højsæde.